

МЕХАНИЗЪМ

ЗА

СЪТРУДНИЧЕСТВО

И

КООРДИНИРАНЕ НА РАБОТАТА

ПРИ СЛУЧАИ НА ДЕЦА,

ЖЕРТВИ ИЛИ В РИСК ОТ НАСИЛИЕ

И

ПРИ КРИЗИСНА ИНТЕРВЕНЦИЯ

НА

ПЪРВА ЕЗИКОВА ГИМНАЗИЯ

Настоящият документ е разработен от Министерството на образованието, младежта и науката с участието на МТСП, АСП, ДАЗД, МВР, ЦКБППМН и неправителствените организации – НМД, фондация „Стъпки за невидимите деца в Българи,” фондация „Асоциация Анимус”, Дружеството на психолозите в България и УНИЦЕФ и има за цел да очертае рамките на единен механизъм за противодействие на тормоза, който да подпомогне училищата в техните усилия за справяне с това явление. Въвеждането на общ механизъм за противодействие на тормоза се налага от разбирането, че реален напредък в справяне с насилието може да бъде постигнат само в резултат на прилагането на последователна и целенасочена политика, която се споделя и следва от цялата училищна общност и се подкрепя от всички отговорни институции. Подобна политика е необходимо да включва мерки и дейности за превенция и намеса, както и разписани механизми и отговорности за действие в ситуации на насилие.

Към Държавна агенция за закрила на детето функционира Национална телефонна линия за деца 116 111. Националната телефонна линия за деца предоставя консултиране, информирание и помощ по всякакви въпроси и проблеми, свързани с деца. Към нея при необходимост могат да се обръщат за съдействие и професионалисти. Националната телефонна линия за деца с номер 116 111 е с национално покритие, достъпна от територията на цялата страна, напълно безплатна за обаждащите се, независимо дали звънят от стационарен или мобилен телефон. Тя функционира 24 часа в денонощието.

ИЗМЕРЕНИЯТА НА НАСИЛИЕТО МЕЖДУ ДЕЦАТА

Насилието между деца в училище обхваща широк спектър от прояви. То е явление със сериозни размери и оставя дълготрайни последици върху психичното здраве и поведението както на децата, които търпят насилие, така и на онези, които го извършват. Последиците от насилието в училище са особено тежки и продължителни и силно привличат общественото внимание. Българската дума, която отговаря най-точно на явлението е „тормоз”(“bullying”).

Какво е насилие: В България в официална употреба е дефиницията на насилието, дадена в & 1, т.1, 2, 3, 4 и 5 на допълнителната разпоредба на Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето. Две от определенията имат пряка връзка с насилието от деца върху деца, което е обект на настоящия механизъм.

Физическо насилие е „причиняване на телесна повреда, включително причиняване на болка или страдание без разстройство на здравето”.

Психическо насилие „са всички действия, които могат да имат вредно въздействие върху психичното здраве и развитие на детето като подценяване, подигравателно отношение, заплаха,

дискриминация, отхвърляне или други форми на отрицателно отношение, както и неспособността на родителя, настойника и попечителя или на лицето, което полага грижи за детето, да осигури подходяща подкрепяща среда”.

Според чл. 7 ал. 1 и ал. 2 от Закона за закрила на детето всяко дете има право на закрила от насилие и всеки, на когото стане известно за дете, преживяло насилие, е длъжен да сигнализира органите по закрила.

Тормозът срещу връстници се разглежда от много автори като групов феномен (Craig and Peplar, 1997). Те посочват, че 85% от случаите на насилие се извършват в присъствието на други. Дан Олвеус (Olweus, 1993) обяснява този факт с груповата динамика. Според него тормозът е форма на насилие, която се определя като сбор от съзнателни негативни постъпки, които са дълготрайни, насочени към един и същ ученик от страна на един ученик или група.

Ключови в разбирането за тормоза са следните характеристики на това поведение:

1. Злонамерена проява, която има за цел да нарани или унижи дете;
2. Извършва се от позиция на силата, като едната страна използва доминиращата си позиция за да нарани другата физически или психически, да я унизи или изолира от социалния живот;

3. Повтаря се многократно във времето, а не е еднократен и изолиран акт на агресия.

Тормозът може да обхваща много широк спектър от поведения. Тормозът може да се състои от преки нападения (удряне, заплаха или принуда, дразнене, подигравка, наричане с обидни прякори, сексуални забележки, открадване или повреждане на лични вещи) или да бъде по-рафиниран, непряк (например разпространяване на слухове или насърчаване на другите да отхвърлят или изключат някого от приятелската среда). Проявите на тормоз най-общо могат да бъдат разделени на следните основни групи:

Физически тормоз - блъскане, щипане, разрушаване, удряне, нанасяне на болка, спъване, затваряне в някое помещение;

Вербален тормоз - подмятания, подигравки, унижение, заплахи, обиди;

Психичен тормоз - подмятане, подиграване, закачане, омаловажаване, заплахи, изнудване, повреждане на имущество, кражба и хвърляне на вещи, заплашителни погледи, неприятелско следене;

Социален тормоз - избягване, игнориране, изключване от дейността, одумване и разпространение на зловни слухове, натиск върху другите да не влизат в приятелски отношения с децата, обект на тормоз, изолиране.

Физическият тормоз е формата, която възрастните най-често забелязват и затова често мерките за справяне обикновено са насочени именно към нея. Психическият и социалният тормоз по-трудно могат да бъдат установени, тъй като те не са така видими, а и децата от своя страна нямат нагласата да споделят с възрастните за своите преживявания.

В много случаи социалният и психическият тормоз, като обидните думи и прякори, социалното изолиране и другите подценяват и считат за нормална част от процеса на социализация и израстване на децата.

Тормозът, независимо от това как се упражнява, е деструктивен и опасен вид насилие.

Следователно усилията за справяне с насилието от деца над деца в училище трябва да бъдат насочени към всички проявления на това явление, а не само към неговите физически форми.

РАЗПОЗНАВАНЕТО НА ФИЗИЧЕСКОТО НАСИЛИЕ ВКЛЮЧВА СЛЕДНИТЕ ФИЗИЧЕСКИ И ПОВЕДЕНЧЕСКИ ПОКАЗАТЕЛИ:

- различни по вид и цвят натъртвания, включително синини, постоянни или чести червени петна, включително от пръсти, насинени очи, следи от ухапване;
- неправдоподобни или объркани обяснения за травмите, включително едностранни отговори;
- безпокойство и крайности в поведението - от агресивност до пасивност;
- лоша представа за себе си - децата смятат, че са заслужили насилието;
- прекалена отстъпчивост на детето и оставяне без протест да се прави каквото и да било с него;
- влошаване на здравословното състояние, което включва прилошавания, главоболие, отпадналост;
- влошаване на успеха и чести отсъствия от училище;
- чести отсъствия от определени часове, например физическо;

РАЗПОЗНАВАНЕТО НА ПСИХИЧЕСКОТО НАСИЛИЕ ВКЛЮЧВА СЛЕДНИТЕ ФИЗИЧЕСКИ И ПОВЕДЕНЧЕСКИ ПОКАЗАТЕЛИ:

- детето може да стане затворено и изолирано, да не желае да контактува с връстниците си;
- агресивно поведение и/или поведение, насочено към привличане на вниманието, упорито непослушание, самонараняване;
- внезапни избухвания, които са необичайни за възрастта или нивото на развитие на детето;
- бягане и криене, включително зачестили бягства от училище;
- загуба на доверие, неучастие в общите занимания в училище, ниска самооценка;
- употреба на алкохол, медикаменти, самозанемаряване (постоянно обличане на едни същи дрехи или отказ да среща косата си);

- психосоматични симптоми.

Тормозът може да бъде **реален** или **виртуален**. Бурното развитие на електронните комуникации през последните години доведе до нарастване на проявите на насилие, които се извършват чрез интернет или мобилен телефон. Тук спада разпространяването на:

- обидни, заплашителни и подигравателни текстови съобщения по мобилен телефон, електронна поща, Skype или Facebook;

- разпространяване на материали, които уронват достойнството на детето или го унижават;

- снимането на детето с мобилен телефон и свободното разпространяване на снимки или видео в интернет или други канали без негово съгласие, на слухове, клюки и заплахи в социалните мрежи, крадене на самоличност и др.

Един от признаците, че дете може би е жертва на кибертормоз е рязката смяна на настроението и поведението му при използване на интернет или получаване на обаждане по мобилен телефон - напр. детето става мълчаливо и боязливо.

Роли в ситуации на тормоз

В ситуациите на тормоз могат да бъдат въввлечени много деца, като ролите могат да се разделят по следния начин:

мъчител (агресор) – инициатор и изпълнител, който кани другите да се присъединят, лидер, който измисля нови начини за издевателство;

помощник на мъчителя – помага с цел да получи одобрението на мъчителя, присъединява се към тормоза, когато вече е започнал;

подкрепящ мъчителя – винаги присъства, дори да не се намесва активно; присмива се на жертвата, окуражава мъчителя, приканва другите да се забавляват;

защитник на жертвата – опитва се да каже на другите да спрат, вика за помощ, защитава или насърчава жертвата;

страничен наблюдател – стои настрана, преструва се, че не забелязва, не взема страна и не прави нищо;

жертвата – обект на тормоза.

Има и малка група деца, които са едновременно и насилници и насилвани. Обикновено такива деца са тормозени от някой „по-силен“, а те реагират като тормозят някой по-слаб от тях.

За ефективното справяне с насилието и тормоза от изключително значение е да се повлияе и промени поведението на всяко дете, а не да се съсредоточат усилията само върху преките извършители и потърпевши. Начините и подходите за това са различни, но те са неделима част от общата стратегия за справяне с явлението.

СУБООРДИНАЦИОННИ ПРАВИЛА ЗА РАБОТА ПРИ СЛУЧАИ НА ДЕЦА, ЖЕРТВИ ИЛИ В РИСК ОТ НАСИЛИЕ И ПРИ КРИЗИСНА ИНТЕРВЕНЦИЯ

1. Всеки служител на Първа езикова гимназия е длъжен да спазва функции и отговорности, относно изискванията и разпоредбите на чл.7 и чл.10 от Закона за закрила на детето, както и чл.19 от Конвенцията на ООН за правата на детето. Текстът е добавен в длъжностните характеристики на всички служители.

2. Всеки служител на Първа езикова гимназия, станал свидетел на инцидент, критична ситуация, която е опасна или рискована за здравето и живота на детето е длъжен незабавно да уведоми директора на училището.

3. Директорът на Първа езикова гимназия уведомява в рамките до 1 час устно и писмено принципала – Отдел „Закрила на детето“ към Дирекция „Социално подпомагане“ и Държавна агенция за закрила на детето за вида и характера на сигнала с ясна и точна формулировка и заявка за взаимно сътрудничество

4. Директорът на Първа езикова гимназия уведомява в рамките до 1 час устно и писмено началника на РИО-Варна , както и Община Варна за вида и характера на сигнала и за предприетите по спешност действия.

5. Всеки служител в Първа езикова гимназия спазва Процедура за действия на персонала за уведомяване на съответните компетентни органи при инциденти, които застрашават живота и здравето на децата, приета на заседание на Педагогическия съвет с Протокол 11 от 11.03.2010г.

6. Съгласно ППЗНП и Правилника на Първа езикова гимназия директорът, пом. директор или педагогическият съветник незабавно уведомяват родител/ настойник на пострадалото дете, като разговорът се регистрира в дневник-регистър.

7. Ако инцидентът е свързан с физическа опасност за живота/здравето на детето, служителят-свидетел на инцидента веднага сигнализира на училищния лекар за извършване на медицински преглед и ако се прецени се звъни на телефон 112, както и на органите на МВР.

8. След като са извършени първите необходими действия по опазване живота и здравето на пострадалото дете, всяка ситуация на тормоз трябва да се регистрира и опише в единен дневник-регистър от служител, докладвал за инцидента. Регистърът съдържа :№ по ред, дата, час, име и фамилия на пострадалото дете, предприети първи незабавни действия, уведомени родители / настойници, име , фамилия и подпис на служителя. Дневникът-регистър се съхранява на достъпно място в учителската стая.

9. Директорът изготвя доклад до началника на РИО-Варна за предприети конкретни действия по случая и осигуряване на качественa и навременна професионална помощ ,както и осигуряване на екзистент-минимум и на защитена и сигурна среда на дете или група нуждаещи се деца.

10. Бърза и качествена оценка на риска и ориентировъчна оценка за необходимия за всяка съответна ситуация ресурс-човешки и материален с оглед минимизиране на последиците от възможност за попадане на дете в състояние на риск от средата.

11. Супервизиране и проследяване на сигнала до окончателното му разрешаване с обединяване на усилията на мултидисциплинарния екип за взаимодействие при сигнал за дете, жертва на насилие или/в риск от насилие.

Всяко дете има право на закрила срещу въвличане в дейности, неблагоприятни за неговото физическо, психическо, нравствено и образователно развитие. Всяко дете има право на закрила срещу нарушаващите неговото достойнство методи на възпитание, физическо, психическо или друго насилие и форми на въздействие, противоречащи на неговите интереси. Всяко дете има право на закрила срещу използване за просяка, проституция, разпространяване на порнографски материали и получаване на неправомерни материални доходи, както и срещу сексуално насилие. Всяко дете има право на права, равни с тези на всички други деца.

ПРИЛОЖЕНИЕ:

Закон за закрила на детето:

ЗАДЪЛЖЕНИЕ ЗА СЪДЕЙСТВИЕ

Чл. 7. (1) (Изм. - ДВ, бр. 120 от 2002 г., в сила от 01.01.2003 г., доп. - ДВ, бр. 36 от 2003 г., изм. - ДВ, бр. 38 от 2006 г.) Лице, на което стане известно, че дете се нуждае от закрила, е длъжно незабавно да уведоми дирекция "Социално подпомагане", Държавната агенция за закрила на детето или Министерството на вътрешните работи.

(2) Същото задължение има и всяко лице, на което това е станало известно във връзка с упражняваната от него професия или дейност, дори и ако то е обвързано с професионална тайна.

(3) (Нова - ДВ, бр. 38 от 2006 г.) При постъпване на сигнал в Държавната агенция за закрила на детето, че дете се нуждае от закрила, председателят ѝ го препраща незабавно в отдел "Закрила на детето" в дирекция "Социално подпомагане" по настоящ адрес на детето.

(4) (Нова - ДВ, бр. 38 от 2006 г.) При постъпване на информация по ал. 1, която се отнася до дейността на друга институция, се изпраща към нея по компетентност.

(5) (Нова - ДВ, бр. 36 от 2003 г., предишна ал. 3 - ДВ, бр. 38 от 2006 г.) Централните и териториалните органи на изпълнителната власт и специализираните институции за деца са задължени своевременно да оказват съдействие и да предоставят информация на Държавната агенция за закрила на детето и дирекции "Социално подпомагане" при изпълнение на служебните им задължения при условия и по ред, определени в Закона.

Право на закрила

Чл. 10. (1) Всяко дете има право на закрила за нормалното му физическо, умствено, нравствено и социално развитие и на защита на неговите права и интереси.

(2) (Нова - ДВ, бр. 84 от 2013 г.) Право на закрила по реда на този закон има и лице - жертва на насилие или експлоатация, на което възрастта му не е установена и за което може да се направи основателно предположение, че е дете.

(3) (Доп. - ДВ, бр. 36 от 2003 г., предишна ал. 2 - ДВ, бр. 84 от 2013 г.) Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, имуществено състояние, религия, образование и убеждения или наличие на увреждане.

Конвенция на ООН за правата на детето

Чл.19

1. Държавите-страни по Конвенцията, предприемат всички необходими законодателни, административни, социални и образователни мерки за закрила на детето от всички форми на физическо или умствено насилие, посегателство или злоупотреба, липса на грижи или небрежно отношение, малтретиране или експлоатация, включително сексуални престъпления, докато то е под грижите на родителите си или на единия от тях, незаконния си настойник или на всяко друго лице, на което то е поверено.

2. Такива защитни мерки включват според случая ефективни процедури за създаване на социални програми за осигуряване необходимата подкрепа на детето и на лицата, които се грижат за него, както и на всички други форми за предотвратяване и разкриване, докладване, отнасяне за разглеждане, разследване и проследяване на случаите на малтретиране на деца, описани по-горе, и според случая на намеса на съдебните органи.